

ÔN QUÁ KHỨ

Sáng tác thơ này, Tôi tặng Tôi
Tuổi nay đã quá chín mươi rồi
Đất khách lưu vong Ôn Quá Khứ
Thấy số mình sanh bất phùng thời.

Đánh mất hoa niên thời trai trẻ
Độ tuổi thanh xuân hưởng thụ đời
Sớm quyết dâng thân vì yêu nước
Quê hương khói lửa khắp nơi nơi.

Từ giã song đường, con ứa lệ
Tiễn con, Cha Mẹ nói nghẹn lời
Từ đó, nổi trôi theo vận nước
Chống Tây, đánh Cộng mất nửa đời.

Thời thế đổi thay, ta mất nước
Giã từ vũ khí, bỏ cuộc chơi
Đất khách lưu vong, đời thay đổi
Thê nhi nặng gánh, toát mồ hôi.

Kiệt sức lao tâm vì cơm áo
Lắm cảnh đắng cay, cuộc đời đời
Sáu con thành đạt, nên gia thất
Tuổi già về chiều mới nghĩ ngơi.

Nụ cười an hưởng vừa chớm nở
Đổ lệ bi thương khóc bạn đời
Nhiều đêm thơ thẩn buồn nhớ nước
Đôi bóng trắng khuya, Tôi với Tôi.

Trần Gò Công/Lão Mã Sơn

